

ÜZENET

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXV. évfolyam 6. szám. 2014. március 15.

Ára 0,80 lej

Kolozsvári fiatalok felvonulása március 15-én a város főterén (archív felvétel).

Az 1848-as szabadságharcra lapunk Móra Ferenc *A furulya* című novellájával emlékeznek, amely a 4. oldalon olvasható.

Ifjú hévvel 1848 márciusában

Végigsöpört a szél,
a változás szele,
nagyurak Bécsben
görnyedtek bele.
Nem kell túrni tovább
jogot a bitor kezén,
a haza újulása vár
a törvénykezés terén.
Sarkunkra állva
csupán egy név elég.
Egy név, egy elv:
nemzeti büszkeség.
Ily ifjak nemzedéke
csak ritkán születik,
e szent erő alatt
a gaz hatalma megtörik.
Már nincs visszaút,
változást vár a nép,
lehet, hogy kiömlik vérünk,
elveszik drága éltünk,
de ha a szent cél lanyhul
a hitben,
lassan olvad, mint a hó,
úgy elpártol majd az Isten
és elhagy minden támogató.

Molnár József Bálint

Állomások a passió heteiben

Március ötödikével beléptünk a passió negyven napjába. A hitben élő keresztyén zárandóként járja ezt az időt. Lélekben az Úr Jézussal megy az Ő szenvedésének útján, mélységekben és magasságokban. A megpróbáltatások pusztájában és a szövetség hegyének magasságában, míg nem feldereng előtte az ígért földje, Istennek országa.

E negyvennapos időszakba nincsenek beleszámítva a vasárnapok, talán részben arra való utalással, hogy a világot teremtő Isten is elkülönítette és megszentelte a nyugalom napját, másfelől arra való utalással, hogy a vasárnap az Úr Jézus feltámadásának, győzedelmének ünnepe. Így e vasárnapok különválnak a szenvedések napjaitól, állomások a passió idején. A keresztyén egyház a maga történelme folyamán a húsvét előtti és

utáni vasárnapoknak külön nevet adott, és a név mennyei üzenetet hordoz magában.

E neveket megismerve, szívünkben nagyobb vágy ébredhet a vasárnapok megtartására. Az Úr Jézus, az istentiszteletken elhangzó Igéje által megadja nekünk is, hogy a vasárnapokat követő hétköznapjaink is az „Úrnak napjai” legyenek. Elődeink az akkori világ tudományos nyelvén, latinul nevezték el e vasárnapokat.

A passió első vasárnapjának a neve **Invocavit**. Ezt a nevet a Zsolt 91,15 versének üzenete adta: „Invocavit me et ego exaudiam eum...” („Segítségül hív engem, ezért meghallgatom őt...”)

Székely József

(Folytatása az 5. oldalon)

A deviancia diktatúrája

Állítólag 1969-ben vezető politikusok, tudósok, pszichológusok titkos konferenciát tartottak arról, hogyan lehet megakadályozni a Föld túlnépesedését. Állítólag elhatározták, hogy a szexről kendőzetlenül kell beszélni, a fiatalokat már korán bevezetni a pornó világába, a hedonisztikus életszemléletet kell piedesztálra emelni, a család fogalmát nevetségessé tenni, egészen addig, hogy a fiatalok megcsömöröljenek a nemiségtől, a szerelemtől, és ne vállaljanak gyerekeket. Ezt írta le néhány évtized elteltével egy angol pszichológus, aki akkor jelen volt a megbeszélésen. Állítólag.

Somogyi Botond

(Folytatása a 7. oldalon)

Kezdjük újra Jézussal!

Az eredménytelenség bosszantó és bántó. Sokszor érezzük ezt egy hiábavalónak ítélt nap, hét vagy hónap után. Simon Péter is ezzel a keserű megállapítással szól Jézushoz: „Mester, egész éjszaka fáradtunk ugyan, és semmit sem fogtunk”. Szomorú mérleg, mi is érzünk néha hasonlót. Fejes Ádám költő mintha életének egy vihara közben sejtene meg Jézust:

*Hallottam Valakinek a hangját,
Bizony félelmetes volt,
Hallottam Valakinek a hangját,
mint mikor vihar tombolt...*

Az eredménytelenségnek több oka is lehet. Talán nem voltunk elég figyelmesek.

Horváth Loránd

(Folytatása a 3. oldalon)

Barangolások bibliai tájakon

Gilgál

A helység a Jordántól nyugatra, Jerikó közelében feküdt. Nevének jelentése: gördítés, kökör. Nevezetes esemény történt itt, amikor Izráel népe ezen a helyen kelt át a Jordán folyón száraz lábbal, és itt táboroztak először az ígélet földjén. Olyan fontos esemény volt ez Isten vándorló népe életében, hogy még ennek a pontos dátumát is feljegyezi az Írás. Mert Isten szabadító cselekedetei nem idő és tér felettiek, hanem kitapinthatóak az emberi történelemben s a mi személyes életünkben is. Isten cselekedetei nem filozófiai, homályos fogalmak, hanem konkrét és valóságos események. Nagyszerű dolog, amikor ezeket mi is helyhez és időhöz tudjuk kötni, s bizonyosságot tudunk tenni arról, hogy Isten ezt vagy azt cselekedte az életünkben. Jó ezeket feljegyezni, mert ezekből a hitben való járásban a következő nemzedékek is bátorítást meríthetnek. Amit Isten megtett a múltban, azt megteszi a jelenben és a jövőben is. Múltbeli cselekedetei drága ígéretek a manának és a holnapnak. Azok a kövek, amiket Józsué ott Gilgálban felállított: hirdették Isten hűségét és felszólították a népet, hogy féljék, szeressék és tiszteljék Öt.

Gilgálban más fontos esemény is történt: a nép körülmetélkedése. Míg a pusztában vándoroltak, orvosi-biológiai okok miatt ezt nem

lehetett elvégezni. De amikor megérkeztek az ígélet földjére, ezt is meg kellett tenni. Ennek két üzenete volt: az egyik az, hogy már nem élhettek akárhogy, hisz Istennek szentelték az életüket, a másik pedig az, hogy le volt mosva az egyiptomi megalázó szolgálat gyalázata. Pontosan ezt jelenti számunkra a keresztség, hisz az újszövetségi népnek az Úr ezt adta a körülmetélkedés helyébe. A keresztségben épp az van számunkra kiabrázolva, hogy életünk már nem a bűn jegyében zajlik, nem vagyunk annak hatalma alatt, bár kísértésként végig ott marad életünkben.

Saul életében is fontos szerepet játszik e hely, mert itt kell találkoznia Isten emberével, Sámuellel, hogy bővebb eligazítást kapjon a jövőre nézve. Előtte három jelet is kap, hogy percig se kételkedjen küldetésében. Gilgál számára a türelem iskolája lesz, hiszen hét napig kell várnia a prófétával való találkozásra. De erre szüksége van, mert nagy feladatok várnak rá. Isten a mi életünkben is rendel ilyen alkalmakat, amikor várunk kijelentésére, eligazító tanácsaira. Ilyenek a vasárnapok, amikor az ígéhirdetésből meghalljuk Isten üzenetét, vagy csendes napok, konferenciák, táborozások. Legyünk hálásak ezekért és éljünk ezzel az áldott lehetőséggel.

A sietség, kapkodás nem szokott eredményre vezetni mindennapi életünkben. A lelki életben pedig egyenesen káros és veszedelmes dolog. Aki nem figyel Istenre, hanem a maga feje után indul, az pórul járhat. Saul hat napot várt, hogy Sámuel megérkezzen, bemutassa az áldozatot és áldást kérjen további életére. De Saul türelme ekkor elfogy, annál is inkább, mert látja, hogy katonái is kezdenek elszéledni. Ezért akcióba lép: elvégre ő is tud imádkozni és ő is be tudja mutatni az áldozatot. S e sietség végzetes lesz számára: ami jól kezdődött, tragikusan fejeződik be. Ezért ne siessünk, hanem kérdezzük meg mindenben Istent, kérjük az Ő vezetését. Megígérte, hogy Igéje és Lelke által vezetni fog minket, ezért ne kételkedjünk ebben.

Saul Gilgálban egy másik hibát is elkövet. Annak ellenére, hogy az Úr megparancsolja,

velünk együtt ugyanannak az örömteljes reménységnek.”

Az első keresztyének – megtapasztalva Isten nagy szeretetét – gyakran eladták vagyonukat és a szegényeknek adták. „Mindnyájan pedig, akik hittek, együtt voltak és mindenük köz volt. És jószágukat és marháikat eladták és szétosztották mindenkinek, amint kinek-kinek szüksége volt.” (ApCsel 2,44–45)

Mai világunk egyik fő vitatémája az a konfliktus, ami a gazdasági javak jobb elosztása és az egyéni szabadság közt fennáll. Egyesek felhalmozzák a vagyont, miközben a világ nagyobb fele szükségben él. Ám, ahol Jézus Krisztus tanításait igazán követik, ott a Szentlélek forradalmi újjászentelő hatást gyakorol az egyénre és a társadalomra. Az első keresztyénekről azt mondták, hogy Jézus követői forradalmasították a világot. Ma is erre az igazi, Jézus szerinti forradalmasításra van szükség.

Bányai László

Bibliaolvasó kalauz

Április

1.	K	Mt 28,1–10	Jób 5
2.	Sze	Mt 28,11–20	Jób 6
3.	Cs	Jel 1,1–8	Jób 7
4.	P	Jel 1,9–20	Jób 8
5.	Szo	Jel 2,1–7	Jób 9,1–12
6.	V	Jel 2,8–11	Jób 9,13–35
7.	H	Jel 2,12–17	Jób 10
8.	K	Jel 2,18–29	Jób 11
9.	Sze	Jel 3,1–6	Jób 12
10.	Cs	Jel 3,7–13	Jób 13,1–12
11.	P	Jel 3,14–22	Jób 13,13–28
12.	Szo	Jel 4	Jób 14
13.	V	Jel 5,1–10	Jób 15,1–16
14.	H	Jel 5,11–14	Jób 15,17–35
15.	K	Jel 6,1–8	Jób 16
16.	Sze	Jel 6,9–17	Jób 17,1–10
17.	Cs	Jel 7,1–8	Jób 17,11–16
18.	P	Jel 7,9–17	Jób 18
19.	Szo	Jel 8,1–6	Jób 19,1–20
20.	V	Jel 8,7–13	Jób 19,21–29
21.	H	Jel 9,1–12	Jób 20
22.	K	Jel 9,13–21	Jób 21
23.	Sze	Jel 10,1–7	Jób 22,1–20
24.	Cs	Jel 10,8–11	Jób 22,21–30
25.	P	Jel 11,1–14	Jób 23
26.	Szo	Jel 11,15–19	Jób 24,1–17
27.	V	Jel 12,1–6	Jób 24,18–25
28.	H	Jel 12,7–12	Jób 25
29.	K	Jel 12,13–18	Jób 26
30.	Sze	Jel 13,1–10	Jób 27,1–10

hogy az amálekítákat teljességgel pusztítsa el, ő a zsákmány javát megtartja és emberei között kiosztja. Az ellenség királyát is életben tartja, és trófeaként mutogatja. Még emlékművet is állíttat a maga dicsőségére. Amikor Sámuel leleplezi bűnét, akkor tettét kegyes hazugsággal próbálja mentesíteni. Saul csalódást okoz Istennek, visszaél bizalmával. Figyelmeztető ez számunkra is. Isten teljességgel megbízott benünk, amikor az üdvösségre és dicsőséges szolgálataira kiválasztott minket. Rettenetes dolog, ha mi ezzel visszaélünk, és szégyent hozunk Isten nevére. Örizzen meg ettől minket az Úr.

Gilgál az Isten gondoskodó szeretetének a jelévé is válik. Elizeus idejében nagy éhínség támad, s bizony ezt a prófétafiak is érzik. Elizeus azonban hisz, s bár kevés volt a zöldség, mégis nagy fazékban főz nekik edelt. De ezután jön egy másik próba is: kiderül, hogy mérgező növény is került a fazékba. Elizeus hite azonban ekkor sem fogyatkozik el, s miután lisztet kever a főzelékbe, az ehetővé válik. Nem Elizeus tesz itt csodát, hanem Elizeus Istene. Merjünk mi is hinni benne.

Gilgállal még a prófétai ítélethirdetésekből is találkozunk. Itt a megüresedett, formassággá merevedett istentiszteletet ítéli meg Isten. Vigyázzunk mi is erre, legyen Gilgál ebben figyelmeztetés számunkra.

Olvasandó igék: Józ 4,19, 5,9,10; 1Sám 10,8, 13,12, 15,21; 2Kir 4,38; JSir 3,26; Ám 4,4; Hós 9,15.

Lőrincz István

Kezdjük újra Jézussal!

(Folytatás az 1. oldalról)

Nem gondoltuk át előre dolgainkat. De lehet az is, hogy Isten tanítani akar valamire minket, s figyelmeztet: nélkülem semmit sem cselekedhettek! Néha a körülmények is ellenünk dolgoznak, s mi a keserűség és értelmetlenség óráit, sőt talán napjait éljük át.

Az ige második mondanivalója, hogy mindezek ellenére még sincs semmi elveszve. Tovább lehet és kell menni. Ha jelmondatot kellene faragni e történetből, így fogalmaznánk meg: „Kezdjük mindent újra Jézussal! Mindent újra, de Vele!” Ami nélküle, ellene, rajta kívül volt, mind hiábavaló. Az élet igazi értelme, hogy Őt valósítsuk meg, s minden csak anynyiban nyer értelmet, amennyiben feléje indul, érte,

Vele él. A keresztyén embert Isten újra meg újra próbára teszi, s e próbákban az a legjobb, hogy egyre inkább hozzá kötődünk. Az alázatosság nélkülözhetetlen, és Isten áldja azokat, akik Jézusért vállalják az újrakezdést és kudarc sorozatot is.

Az újrakezdésben az a legjobb, hogy már más feltétellel kezdjük munkánkat. Eddig céljainkért, esetleg családjunkért vagy nemzetünkért, egyházunkért tettük azt, amit most már az Ő parancsából, érte teszünk. Ha Ő a mi oldalunkra áll, az eredmény biztos. Jézus nagy dolgokra akar tanítani. Úgy, ahogy az idézett vers mondja tovább:

Hallottam Valakinek a hangját,

Lám, ő keresett újra,

Hallottam Valakinek a hangját,

felemelve az ujjá.

És halljuk Jézus szavát is: „Evezetek a mélyre, és vessétek ki hálótokat a halfogásra!” Péter-

ben volt annyi alázat, hogy az eddigi eredménytelen munka után újra dolgozni kezdett. Mester, egyedül neked hiszek – gondolta magában.

Nekünk is hittel kell újra nekifognunk feladataink megoldásának, hittel vállalni a „mélységre menést”, a másfajta, talán még nagyobb terhekkel tele szolgálatot, az esetleges fáradságot, bosszúságot...

Az eredmény oly meglepő volt, hogy Péter másik két társát is oda kellett hívja segítségnek. E történetet a csodálatos halfogásnak szokták nevezni. Nekünk is lehetnek Jézus segítségével ilyen csodálatos, meglepő eredményeink. Péter csak imádatos leborulásban fejezhette ki hódolatát. Feltámadás után megnyíltak Isten országának zsilipjei, s a halak, amelyeket a tanítványok Jézus parancsára kifogtak, az eljövendő egyház gazdag lelki aratását jelképezték.

Lelki honfoglalás kell a Kárpát-medencében

Rövid kínai keresztyén történet jut eszembe. Ismeretlen kínai testvérünk így szólt az angyalhoz, aki az új év küszöbén állott:

– Világosítsd meg, kérlek, előttem a következő lépést, hogy el ne tévelyedjem az ismeretlen úton!

Az angyal így felelt:

– Ezt nem tehetem. Tedd inkább kezdet Atyád, Istened kezébe, azaz bizzál, higgy Őbenne teljes szívvel, s akkor biztosan jársz majd az ismeretlen úton!

Azt kívánom, járjunk Isten iránti bizalommal és hittel. Hiszen Ő mindent elrendezett előre. Bár nem ígérte, hogy csupa jó vár ránk, de azt igen, hogy a legfőbb jó, Ő velünk marad a világ végétéig. Benne idegen földön is biztos vezetőre, útítársra találunk. Ez a Krisztusra tekintő hit képes határt szabni a kesergésnek, panasznak, ami szívben és ajkon elhangzik majd, midőn jönnek a nemszeretem napok. Mert jönnek. A bizalom és a hit képes válaszfalakat ledönteni, melyek újabb és rafináltabb módon választanak majd el hívőt hívőtől és hiteltlentől, gazdagot a szegénytől, őshonost a jövevénytől, magyart a magyartól és más honfitársától. A politikusoknak ez a bizalom adhat tisztább gondolatokat és tisztább beszédet, amire 2014 választásos évében igen nagy szükség van. Hit által ajándékozhatunk szeretetet családunknak, barátainknak, egyházunknak és hazánknak, ezeket pedig hit által ajánlhatjuk Isten oltalmába. Az istenbizalom adhatja vissza népünk elorzott tartását, s marasztalhatja nálunk a mára már oly ritka egészséges önbecsülést, szoríthatja vissza az irigység nemzeti férgét, mely rág és rág sok honfitársunk lelkén, és eldurvult viselkedésén át belemar a másikba. Olykor abba, aki még jót tesz vele.

Hovatovább már csak az élő hit a forrása a másik ember pénzbe nem kerülő emberszámba vételének. S az emberszámba vétel csak ekkor, a hit és a hitel, a hitelesség egységében nem torzul mai diplomáciai vagy számítói üzleti fogássá, a nyere-

ség és a haszon manipulált és csillapíthatatlan faláskényszerének kozmetikázásával, vagy az önzés dolyfőnek és az irigység epéjének leplezésével.

Csak a hit képes mozgósítani legnemesebb belső tartalékainkat, melyek jó ezer keresztyén esztendő alatt ülepedtek le eleink szívébe, szerte a Kárpát-medence lankás és bércei tájain, amikor minden évet így jelöltek: AD = azaz Anno Domini, az Úr esztendeje. Ezért senki nem oly szegény közöttünk, hogy ne találja lelkének mélységes tárnájában ilyen nemes tartalékra. Ha valóban az istenszeretet fénysugarába helyezi népünk, magyarságunk a lelkét, ott a lélek tárná mélyében bizony megcsillan ez a kincs. Higgyük rendületlenül, hogy ez a hit képes átformálni a kiégett szíveket krisztusi lelkületre, de legalábbis némi emberségre, minket, keresztyéneket pedig előítéletektől gyógyuló és gyógyító embereké, valóban felebarátá, hogy e megtépett szívű

Kárpát-medencében egyre több honfitársunk szíve-esze a helyén legyen, vagy a helyére kerüljön végre. A magyarságról történelmileg elhíresült vendégszeretet, honszeretet és honfiszseretet így rakhat ismét fészket ereszünk alatt, s lelhet otthonra a Duna–Tisza táján. Erre a nagy lelki honfoglalásra lesz újra szükségünk! Ez az új lelki honfoglalás pedig azt jelenti, hogy ha mi egymást nem becsüljük, és nem szeretjük, akkor megszámláltatunk e tájékon, s erősen híjjával fogunk találatni! És akkor nagy kérdés, létkérdés lesz, hogy az Idők, a Történelem és az Emberi Sorsok Ura, Istene mennyire lesz még kegyelmes, elnéző, megbocsátó hozzánk, s hány Anno Dominit enged még nekünk. Rajtunk múlik, hogy esztendőhöz esztendőt ragaszthasunk. Bizony a 90. zsolttár mélységes közösségi és egyéni hittapasztalatokban érlelt, letisztult drága igazságát tudjuk csak az esztelen és önfeledt, legtöbbször teljesen alaptalan mámorvígadalom helyett idézni. Életünk nagyobb része fáradás, és „olyan gyorsan eltűnik, mintha repülnénk... Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jusunk!” (Zsolt 90,10.12) E kérés értelmében szentel-

Hirdetem az új magyar honfoglalás – az új magyar szenvedés egységét. Hirdetem az új hitet, a magyarság honfoglaló hitét, amely a vallások és vélemények fölött egyetlen óriási tankká tömöríti az egész magyarságot, amely átgázol minden elnyomáson, minden rablón, minden emészető hazugságon. Itt minden magyar kenyéréről, levegőjéről, egész életéről, gyermekei jövőjéről van szó. Ki most elpártol, ha csak hallgatással vagy félreállással is: örök bünt követ el a magyarság ellen. Benn a családban minden szülő fegyverezze fel gyermekei lelkét a nagy harcra, hogy a magyar mindig magyar mellé álljon, magyart segítsen, magyart juttasson minden hatáskörébe tartozó falathoz, helyhez, előnyhöz. Oh, Európa árvája, ezer esztendő alatt megrabolt mártírja, közeleg a nagy igazságtétel, a végleges honfoglalás nagy diadala. Csak harcolj könyörtelen következetességgel, minden magyar érdekéért egyszerre szállva síkra.

És ne feledd, hogy minden elkövetett hiba gyermekeid szenvedése lesz. A magyarság ma úgy szolgál legtöbbet az emberiségnek, ha minden gondolatával és tetteivel örök harcban és soha nem visszakozón, könyörtelenül és megalakuvások nélkül önmagáért dolgozik és él.

Szabó Dezső

(1879, Kolozsvár – 1945, Budapest)

je meg az Idők Ura, kegyelmes Istenünk életünket családunk, házuk, hazánk, egyházunk javára és megmaradására. Ismeretlen kínai testvérünk történetére válaszként álljon itt a magyar szívekben is visszhangra talált szép evangéliumi ének bizonyosságtétele. Mondjuk el újra és újra minél többször mi is:

Hű Jézusom kezébe
Teszem kezem belé,
Ő életem vezére,
Vezet hazám felé...
A keskeny úton járok,
De Ő közel van ám,
Magasból vet világot
Az Ő keresztje rám.
S ha szenvedés, baj érne,
S az utam is sötét,
Az Úr keresztje fénye
Annál dicsőbben ég...

Dr. Békefy Lajos

A furulya

Tápiószele ma sem valami nagy faluja Pest megyének, a szabadságharc idején pedig még kisebb volt. Nem a háza volt kevesebb, hanem a népe. Aki magabíró ember volt, az beállt honvédnak. Asszonyokon, gyerekeken, öregembereken kívül senki se maradt otthon a bogárhátú házacskákban.

Annál nagyobb volt az ijedtség, mikor egy reggel azzal szaladtak haza a kanászgyerekek a mezőről:

– Jön az ellenség! A vezérüknek rettentő nagy szakállja van. Úgy lobog a szélben, mint a zászló. Az asszonyok jajveszékelve törtelték a kezüket, s bizonyára már a jajgatásukkal elijeszti az ellenséget, ha az öregbíró rájuk nem parancsol:

– Nem ürgeöntés léssen itt most, asszonyok, hanem harc, háború. Ki-ki vaslapátot, sulykot fogjon a kezébe, avval köszöntse a kisajtóban a németet.

Maga az öreg bíró is leakasztotta a szögrül a kaszát, s kegyetlen haraggal vagdosta vele az orgonabokrokot, mikor egyszer csak megharsant a trombita a falúvégen.

– Uccu, mákos! – rikkantotta el magát a bíró. – Hiszen ezek a mieink!

Nem németek voltak azok, hanem Damjanich vörössapkásai. Lobogó szakállú vezérük maga Damjanich tábornok. Útban voltak Bicske felé. Oda várták vacsorára az osztrákot, s ugyan igyekeztek, hogy le ne maradjanak a nagy dínomdánomról, ahol acélgombócokkal, karddal muzsikálnak.

Azaz csak igyekeztek volna, ha a szeleiek útjukat nem állják. De útjukat állták ám tyúkkal, kaláccsal. A Templom tér zöld pázsitján terítették nekik. Ott telepedett le maga a tábornok is egy fölfordított hordón, valami köszentnek a lábánál. Ott fogadta a szeleieket, akik mindenféle ügyes-bajos dolgokban járultak eléje. A szelei bíró például arra kért engedelmet Damjanichtól, hogy odaadhassa az apai örökségét az osztráknak.

– Micsoda kelmednek az apai öröksége? – nézett nagyot Damjanich a különös kérésre.

– Német Andrásnak hívnak. De én mától fogva Magyar Andrásnak szeretném magamat hívni.

Damjanich jót nevetett a furcsa ötleten, s odafordult egy öregasszonyhoz, aki már rég ott ácsorgott körülötte:

– Mi járatban van, szülém?

Az meg nem egyebet kívánt, mint hogy közléről megnézhetné: igaz-e az, hogy a Damjanich köpenyét rostává lyuggatták már a golyók?

– Biz' igaz, lellem – mosolygott a tábornok, s poros, kerek köpenyét szétterítette a földön. Csakugyan több volt azon a lyuk, mint a posztó.

Nem telt bele félóra, vagyont ért az a rossz köpönyeg. Teleszórták a szelei asszonyok nyakba való gyönggyel, ezüst fülbevalókkal, aranygyűrűkkel. Kinek mi drágasága volt, mind odahányta rakásra.

– A hazának adjuk, fegyverre, katonára!

Az öregemberek ritkasággal tartogatott ezüsthúszasokat, a gyerekek krajcárkákat dobálták a köpenyegre.

– Van már hadi kincstárunk is – mosolygott a tábornok, s érezte, hogy könnybe lábad a szeme. S bizony még sírva fakad a háborúk

nak szeretnék valami emléket adni. Fogadja el tőlem a kutyámat. A Guruj kutyát.

Az emberek kacagtak, a Guruj kutya neve hallatára gyanakodva hegyezte a fülét, Damjanich maga is elmosolyodott:

– Jó ember, mit csinálna maga a kutyája nélkül? Én meg mit csinálnék vele a háborúban?

– Ő a legnagyobb kincsem. Jó szívvel adtam volna. Egyebem sincs – motyogta zavarodottan Csiha, s kibotorkált az emberek közül. A Guruj kutya nem sértődött meg a visszautasításra, inkább örült neki. Vig csaholással ugrándozta körül a gazdáját.

A tábornok pedig fölkelt, és körüljárta pihenő hadát. Ahogy kerül-fordul egyet, megint előtte áll a vak koldus.

– Tábornok úr – mondta reszkető hangon –, legalább a botomat fogadja el. Nagyon szép bot. Farkasfej van a végire faragva.

Azzal odanyújtotta a farkasfejes botot, amit Damjanich szelíden háritott el magától:

– Nem fogadhatom el, jó öreg. Mire támaszkodnék azután, szegény világtalan? Nekem lesz mire támaszkodnom, míg élek: jó kardom.

Ráütött kardjára, s a kardcsörrenésre a vak ember ijedten rezzenett össze.

– Pedig oly szép farkasfej. Érzem a kezemmel, milyen szép lehet – botorkált odább szomorúan.

Hanem azért harmadszor is csak visszajött. Most már szinte sírva könyörgött:

– Tábornok úr, legalább a furulyámat fogadja el! Valódi kőrifa. Csontnyaka van neki. A vége egy kicsit meg van hasadva, de ha összeszorítja az ember a kezével, nagyon szépen szól.

Abban a percben megdördült Bicske felől az ágyú. Damjanich kigyulladt arccal pattant a lovára. A furulyát siettében a dolmánya alá dugta, éppen a szíve fölé. S egy-két perc múlva már Bicske felé robogott a serege élén. Vak Csiha boldogságtól ragyogó arccal integetett utána:

– Adjon neki szerencsét a magyarok istene! Adott is. A bicskei csatában az ellenség első golyója Damjanich tábornokot találta. A csaták hőse hátrazökkent a nyeregben. A másik percben már kirántott karddal vágatott előre.

– Nincs baj, fiúk! – nyugtatta meg elsápadt tisztjeit. – Csak megütött az az ostoba golyó, de egyéb kárt nem csinálhatott. Megakadt valamiben.

Egy óra múlva vége volt a bicskei csatának. Az osztrák fübe harapott, vagy elinált, mint a nyúl. A vörössapkások kergették őket a tábori tüzek világánál egy darabon.

Maga Damjanich fáradtan heveredett le a tűz mellé. Ahogy ott könyököl, érzi, hogy valami töri az oldalát.

– Ugyan mi lehet ez? – gombolta ki nagy kíváncsian a dolmányát.

Vak Csiha furulyája volt. Csontnyaka szétörve, benne a megakadt golyó. Az mentette meg aznap a hadak oroszlánjának életét.

Nemzeti dal.

Talpra, magyar, hi a' haza!
Itt az idő, most vagy soha!
Rabok legyünk vagy szabadok?
Ez a kérdés, válaszokat! —
A' magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk.

Rabok voltunk mostanáig,
Kárhóztok ősapáink,
Kik szabadon éltek haltak,
Szolgaföldben nem nyughatnak.
A' magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk.

Sehonnan bitang ember,
Ki most, ha kell, halni nem mer,
Kinek drágább rongy élete,
Mint a haza becsülete.
A' magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk.

Fényesebb a' láncznál a' kard,
Jobban ékesíti a' kart,
És mi még is lánczot hordtunk!
Ide veled, régi kardunk!
A' magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk.

A' magyar név megint szép lesz,
Múltó régi nagy híréhez,
Mit rá kentek a' századok,
Lemossuk a' gyalázatot.
A' magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk.

Hol sírjaink domborúlnak,
Unokáink leborúlnak,
És áldó imádság mellett
Mondják el szent neveinket.
A' magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk.

Petőfi Sándor.

*Az 1848. március 15-én írvirótt szülőhelyem
Bicskén, ahol legelőször megismertem
főlköly, s így a magyar szabadság első felhívója.
Petőfi Sándor*

kemény hőse, ha egyszerre meg nem neveteti valami.

Öreg vak koldus botorkált hozzája a templom sarka felől. Egyik kezében bot, avval tapogatta az utat. A szájában furulya, azt sikoltoztatta a másik kezével. Rongyos szüre sarkát egy lompos kutya ráncigálta előre, belekapaszkodva a fogáival.

– Nini, az öreg Csiha be akar állni vörössapkásnak! – mondogatták a falubeliek.

A vak ember szomorúan mosolygott, kivette a szájából a furulyát, és előrenyújtott kézzel megállott Damjanich előtt.

– Szegény koldus vagyok – kezdte halk, fájdalmas hangon, mire a tábornok egy ezüstpénzt dobott a tenyerébe.

– Isten megáldja kendet!

Az öreg Csiha fakó orcája tűzbe borult. Szétnyitotta a tenyerét, s ujjai közül az ezüstpénz csengve hullott a köpenyre. De most már a koldus hangja is úgy csengett, mint az ezüst:

– Nem alamizsnáért panaszkodtam, uram. Azért fáj a szegénységem, hogy én semmit sem adhatok a hazámnak. Legalább a tábornok úr-

Állomások a passió heteiben

(Folytatás az 1. oldalról)

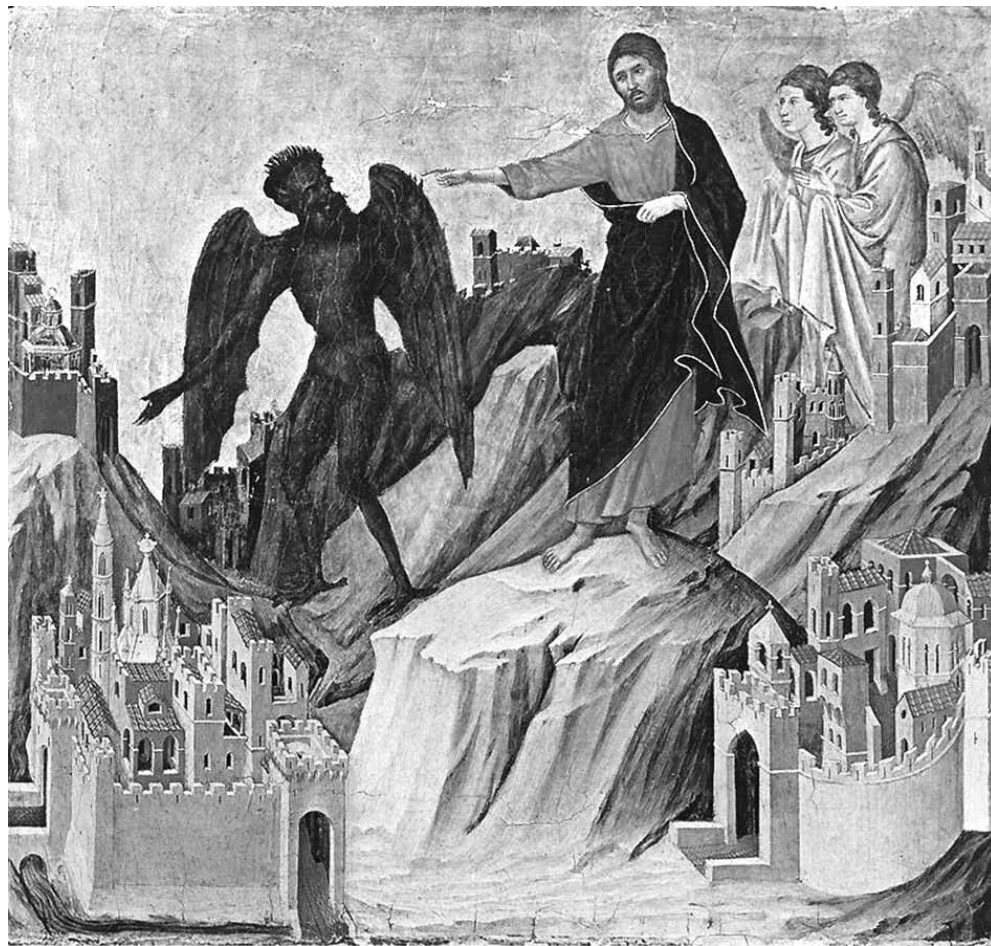
Nem embernek, hanem Istennek szájából elhangzó ígéret csendül felém e vasárnap. Mindenem Istenhez való viszonyomtól, hozzá való nyíltságomtól függ. Ő ajtót nyit nekem végtelen kegyelméhez. Ez az ígéret nemcsak az én kezembe van letéve, hanem minden segítséget kereső felebarátomnak a kezébe is. Biztatása minden bajt legyőzhető bizonyossággal tölt el.

A passió hetei második vasárnapjának neve: **Reminescere vasárnap** (a Zsolt 25,6 verse alapján): „Emlékezzél meg, Uram, irgalmaságodról és kegyelmedről, mert azok öröktől fogva vannak.” Mekkora öröm tölti el szívemet e vasárnapon, amelyen én is ajkamra vehetem ezt az imádságot. Az evangéliumi üzenet reménységemet a gondviselő Isten felé irányítja. Jó éreznem, hogy a bajban, nyomorúságban a legnagyobb jóhoz, Istenhez fordulhatok. A mi világunk nagy rohanásában, lekötöttségében könnyen megfeledek Istenhez fordulni. E vasárnap arra emlékeztet, hogy Isten emlékezete cselekvő és teremtő, és segítségben nyilvánul meg (1Móz 30,22). Milyen nagy kegyelem, hogy ilyenkor irgalmát és kegyelmét kérhetem, amellyel engem felemel. E vasárnap hirdeti, hogy szabad nekem Istent emlékeztetni Jézus Krisztusban érettem véghezvitt eddigi üdvöttére. Fia által kérhetem, hogy ne bűneimről emlékezzen meg. Sion panaszára: „Elhagyott az Isten, rólam elfelejtkezett...” Ő így válaszol: „...én terólad el nem feledkezem”.

A harmadik **Oculi vasárnap** (Zsolt 25,15). „Szemeim mindenkor az Úrra néznek.” Mély önvizsgálatra indít e bibliai vers, mert oly gyakran fordul szemem a mulandó, a hiábavaló dolgok felé. Sokszor elszomorít, hogy szemem a bűnnek kapuja lett. Ez a vasárnap az örökkévaló Isten felé fordítja szememet, hogy egyre jobban tudatosuljon bennem: így erősödik meg az Istenbe vetett bizalmam. Testi szemem a körülöttem levő világot mutatja nekem (Sám 16,7), de Isten Igéje azt a hitet ébreszti fel bennem, amely testi szememnél mélyebben lát. Máskülönbem nem látom meg az istenit, fel nem tudom fogni Isten bölcsességét, hatalmát, amellyel szemeimet megnyitja annak elfogadására, amit megmenntesemre készített el (1Móz 21,19). Mekkora

öröm, hogy e vasárnapot megünnepelhetem, mint áldott, talán soha vissza nem térő alkalmat az Istenre való reményteljes ránézésre. Mert ezek a szemek itt e földön egyszer becsukódnak. Csak annak lesz színről színre való látása, aki itt e földön a hitnek szemével meglátta azt az Életet, amely az Atyánál volt és megjelent nekünk. Az Úr Jézust nemcsak elfogadom, hanem a megtapasztalt valóságot továbbadom mások örömére is.

Laetare (örüljetelek) vasárnap a neve a negyedik vasárnapnak. Az Úrnak ez a napja Ézs 66,10 versében található felhívással készlet istentiszteletra menni: „Örüljetelek Jeruzsálemmel, és örvendjetelek fölötte mind, akik Őt szeretik...” Jeruzsálem a passió eseményeiben döntő szerepet kapott. Jézus szenvedéseinek, halálának, eltemetésének és feltámadásának a helye. Isten elfogadta az Ő áldozatát, mint bűneim engesztelésének a zálogát. Nagy örömmel tölt el e vasárnap, mely azt üzeni: van egy

Duccio di Buoninsegna: *Krisztus megkísértése*

helyem, ahol találkozhatom Istennel és az Ő gyermekeivel. Szétszakitottságunk, politikai és társadalmi hovatartozásunk, mindenféle különbözőségünk dacára van egy központi lelki helyünk, amely mindenki előtt nyitott. Itt vár-

François-Hubert Drouais: *A kánaánita asszony*

hatom be nyugalommal, csendes imádsággal ígéretének beteljesedését, a Szentlélek reám áradását. Kell-e ennél nagyobb öröm?

A húsvét előtti vasárnapok latin névvel ellátott utolsó vasárnapja: a **Judica vasárnap**. Ez a Zsolt 43,1 versére utal: „Szolgáltass nekem igazságot, Istenem, és pereld peremet...” Ha csak magamra nézek, félelem és rettegés tölt el. Isten az igaz bíró! Bűneim egytől egyig bizalmatlanság, hűtlenség az Ő végtelen szeretetével szemben. Sem nekem, sem a világnak nincs saját igazsága. A Szentlélek megfeddi a világot bűn, igazság, ítélet tekintetében. Nincs olyan törvény, amely által meg tudok igazulni. Ez a vasárnap hirdeti nekem, hogy egyedül Isten kegyelmében való őszinte bizalom által van szabadulásom. „Isten szent kegyelmét Jézus hozta hozzánk!” A belévetett hit által igazulhatok meg Isten előtt. Hitvallásom, a Heidelbergi Káté tanítása is megnyugtat, mert Isten előtt az én igazságom egyedül a Krisztus igazsága, szentsége, amit én hit által fogadok el. Ezért egyedül Krisztushoz kiáltok szabadulásért, mert Ő helyettem Isten ítélőszéke elé állt, és rólam minden kárhözhatást elvett.

Virágvasárnap ajtó a nagyhétbe, az elcsendesedésbe. Hozzám is szól a béke zsoltára (118): „Nyisátok meg nekem az igazság kapuit, hogy bemenjek azokon...” Áldott, aki jön az Úrnak nevében, s ajkamon az ünneplőkkel együtt felcsendül az örömkialtás: örökkévaló az Ő kegyelme.
(A szerző egyházkerületünk missziói előadója volt)

Homoszexualitás

Gondolatok a Lunacek-jelentésről

Az osztrák Ulrike Lunacek EU-képviselő nevéhez kapcsolódó dokumentum a homofóbia, a szexuális irányultsághoz és a nemi identitáshoz kötődő diszkrimináció ellen lép fel. Ezzel a döntéssel az EU arra szólítja fel a tagállamokat, hogy minden eszközzel mozdítsák elő az LMBT (leszbikus, meleg, biszexuális és transzszexuális) személyek jogait. Ezek közé tartozik többek között az egynemű párok házassága, a gyermek-örökbefogadás biztosítása, a mesterséges megtermékenyítés lehetővé tétele lesbikus párok számára, illetve a bérnyaság igénybevétele a homoszexuális párok részéről. A tagországok szabadon dönthetnek alkalmazásukról vagy figyelmen kívül hagyásukról.

A Lunacek-jelentés tovább borzolja a kedélyeket, nemcsak itthon, hanem Európában is. A szexuális orientáció problematikájával most nem foglalkozom, s messze távol áll tőlem az LMBT-csoporthoz tartozó emberek bármiféle érzelmi kritikája, netán támadása. Viszont a jelentés mögött meghúzódó koncepció számomra súlyos elvi aggályokat is felvet, s ezeket szeretném az alábbiakban megfogalmazni.

A Lunacek-jelentés voltaképpen egy cselekvési terv arra nézve, hogy az európai jogalkotás emberjogi témáira vonatkozóan miként kell beépíteni az LMBT-csoporthoz tartozó emberek jogi igényeit. A jelentés egy felmérésre hivatkozva ajánlásokat fogalmaz meg arra nézve, hogy az élet különböző területein (oktatás, egészségügy, munka, véleménynyilvánítás szabadsága, gyűlöletbeszéd stb.) miként kell a lehető legteljesebb mértékben kiküszöbölni az LMBT-csoporttal szembeni hátrányos megkülönböztetést. Szerintem ezzel nincs is semmi

probléma, s ilyen szempontból nem érdemes a dokumentumot túlreagálni.

Ami mégis heves ellenreakciókat válthatott ki, az némely kategória tisztázatlansága (pl. „gyűlöletbeszéd”), valamint az intézményesülési folyamatokra (házasság, család) bejelentett igény, noha ez csak ajánlás formájában fogalmazódott meg. „Felkéri a tagállamokat, hogy fontolják meg, hogyan tudnák a családjogi törvényeiket a mai változó családi mintákhoz és formákhoz igazítani, és belefoglalni azt a lehetőséget, hogy egy gyermeknek kettőnél több szülője (vagy törvényes gyámja) legyen, mivel ez megnyitná a lehetőséget a szivárvány

Szivárványszínű zászlóval ezek vonulnak fel jogokat követelve az LMBT számára

családok és az LMBT-családok, valamint a patchwork családok nagyobb elismeréséhez.”

Az itt felvetődő tisztán elvi probléma az, hogy a jelentés ilyen módon egy olyan embercsoportot kreál, amelynek az igényei normatív viszonyítási pontként szolgálnak arra nézve, hogy miben is áll az európai értékközösség jogi megalapozása. Ez a csoport, ha tudatában van ennek, ha nem, abszolútnak tekinti önmagát, s indirekt módon azt állítja: jogi igényeivel az egyetemes európai értékközösséget képviseli, s míg a jogai meg nem valósulnak, addig maga az értékközösség sem tud megvalósulni. Egszerűen fogalmazva: aki nem ért egyet jogi

követeléseikkel, az szemben áll az európai értékközösséggel. Ez a csoport úgy tünteti fel magát, mint az európai értékvilág értelmezésének egyetlen érvényes szereplője, és képviselőjének egyetlen érvényes letéteményese. Ez az elvi alapja annak, hogy önmagának vétőjogot követel a későbbi jogalkotási folyamatokban. Sőt, az általa képviselt nézőpont az az objektív keret, amelyhez képest az egyes jogszabályok tartalmi szempontból megítélhetők.

Ez az attitűd szembemegy nemcsak a konzervatív nézőponttal, hanem a liberálissal is, hiszen ha a javasolt jogi folyamat megvalósul, az gyakorlatilag megszünteti a világnézeti sokszínűség jogi alapjait, olyan módon, hogy az LMBT mögötti filozófia egyfajta abszolút világnézetként funkcionál. Ebben az esetben ugyanis még az is elképzelhető, hogy mondjuk, egy olyan állítás, miszerint a „homoszexualitás bűn”, büntethető lesz, gyűlöletbeszédnek számít, vagyis jogi következtetéseket von maga után. Ez elfogadhatatlan, hiszen brutális módon belegázol az LMBT világnézethez képest más világnézetek integritásába. Nagy kérdés például, hogy az oktatás egészére kiterjesztve ho-

gyan lehet megvalósítani a jelentés ajánlásait úgy, hogy közben érvényre juthassanak más nézőpontok is. Mert ne feledjük, az egész vita mögött valójában súlyos világnézeti kérdések állnak.

További probléma, hogy a Lunacek-jelentés az egyébként valóban létező szabadság-problematikát, a demokrácia kérdéseit a magánéleti szabadság egy felületére szűkíti le, s olybá tűnik a dolog, mintha bizony az LMBT-csoport tagjainak a magánéleti szabadsága az általános emberi szabadság megvalósulásának valamilyen kritériuma lenne. Holott a szabadságkérdés ennél lényegesen komplexebb. Így eshet meg, hogy miközben ugyanazok az emberek, akik utcára vonulnak bizonyos szabadságjogokért, behunyják a szemüket, amikor arról van szó, hogy mondjuk egyes világcégek miként tiporják sárba a legegységesebb szabadságjogokat, vagy arról, hogy az egyik hatalom miként hallgatja le a másikat. Ez a hozzáállás az általános szabadságért való küzdelemnek eléggé sajátos értelmezése.

A legkomolyabb aggályom azonban az, hogy a jelentés az LMBT igényeivel való egyet nem értést összeköti a homofóbiával. Ez a ma ismert szókapcsolat mélységes előítéletet tükröz, hiszen azt közvetíti: akik nem értenek egyet az LMBT-csoport gondolkodásával, azok szükségszerűen embergyűlölők. Ez a ma bevett és széles körben használt szókapcsolat azon túl, hogy szimpla előítéleten nyugszik, súlyosan

(Folytatása a 7. oldalon)

„A család intézményének veszélyeztetettsége, a családellenes és közösségellenes irányultságú individualizmus, valamint az ember társadalmi elszigetelődése láttán hangsúlyoznunk kell, hogy az ember viszonylány. Amikor az ember leszűkíti Isten által rendelt kapcsolathálózatát, ezzel megcsönkítja életét. Hangsúlyozzuk, hogy a gyermekáldás elfogadása a családi élet velejárója. Ennek önző érdekből történő elutasítása megszegényíti a család életét. Helytelenítjük az egynemű párok együttélését, mert ez ellentmond a teremtés rendjében megszabott kétne-műségnek és a szaporodás parancsának.”

„A Romániai Református Egyház a Szentírás alapján vallja, hogy a teremtett és meg-váltott élet Istené, az ember neki tartozik azzal, hogy testét, lelkét tisztán őrizze meg.

Tanítja, hogy az embernek mind a szent házasságban, mind azon kívül tisztán és fegyel-mezetten kell élnie. Állást foglal a szexuális élet minden eltévelyedésével: a szabad nemi élettel, házasságtöréssel, prostitúcióval, pedofiliával, valamint a nemi kizsákmányolá-sal szemben, és azokat bűnnek tekinti. Nem ítélik a homoszexualitást, mint hajlam fő-lött, de az egyneműek aktív nemi életét nem tekinti házastársi kapcsolatnak, együttélésük minden formáját és annak következményét (pl. a gyermekek örökbefogadását) bűnnek tartja, visszautasítja, és kapcsolatukat egyhá-zi áldásban nem részesíti.”

(A Romániai Református Egyház Zsinátá-nak bioetikai kérdésekkel kapcsolatos állás-foglalásaiból)

Homoszexualitás

(Folytatás a 6. oldalról)

megbélyegző és diszkriminatív. Mintha bizony az LGBT által képviselt gondolatvilág elutasítása csak és kizárólag gyűlöletből fakadhatna. Van ilyen is, természetesen. Mint tudjuk, hülyék mindenütt vannak.

Ám a homofóbia és az LGBT-csoport gondolkodásával való egyet nem értés ilyen direkt összekapcsolását sokak és a saját nevemben is kikérem magamnak. Ezennel ünnepélyesen kijelentem: nem vagyok embergyűlölő. Nem azért nem értek egyet a Lunacek-jelentéssel, mert gyűlölöm az LGBT-csoport tagjait. Ők

is olyanok, mint minden más csoport: vannak köztük tisztességesek és szélhámosok, vallások és nem vallásosak, szorgalmasak és lusták, kedvesek és kevésbé szerethetőek. Egyébként pedig, szexuális orientáció ide vagy oda, mindnyájan bűnös, elesett és megváltásra szoruló emberek vagyunk. Nincs különbség.

Az LGBT-csoportnak a házasságra és a családra vonatkozó javaslataival azért nem értek egyet, mert számomra a legfőbb érték a közösségi érdek. Ugyanakkor távol álljon tőlem, hogy bárkinek is a magánéletét cenzúrázni kellene. Ez ma már elgondolhatatlan. Senkinek a magánéletén nem lehet uralkodni. Ám ugyanakkor, a különböző, és gyakran egymásnak ellentmondó magánéleti igények intézmé-

nyesülése könnyen alááshatja a hosszú távú közösségi érdeket. A Lunacek-jelentésnek ez a lényege: a dokumentum egy jogilag meg-alapozott intézményesülési folyamat felvázolása. Ha a közösségi szempont kikerül az európai gondolkodás fő áramlatából, s megrendülnek a közösségi identitás olyan alapintézményei, mint például a házasság, a család, akkor annak beláthatatlan következményei lesznek az egész európai kultúrára nézve, s más, rivális kultúrák nagy örömére. Feltételezem, nem ez a cél.

Köntös László

(A szerző a Dunántúli

Református Egyházkerület főjegyzője)

A deviancia diktatúrája

(Folytatás az 1. oldalról)

Hogy mennyi az igazság ebben, nehezen lehet eldönteni. De ha körütekintünk, a helyzet talán sokkal rosszabb, mint ahogy azt tervezték.

Hirtelen egy vicc jut eszembe. Két férfi beszélget:

– Kénytelen leszek kivándorolni ebből az országból!

– Miért?

– Korábban tiltották a homoszexualitást. Most megtűrik. Én nem várom meg, amíg kötelező lesz!

Nos, kedves olvasó, a viccek azért olyan jók, mert sokszor igazságra épülnek. Erre gondoltam akkor, amikor olvastam a bevallottan lesbikus osztrák Ulrike Lunacek által írt állásfoglalást. A Zöldek – Európai Szabad Szövetség frakciójához tartozó EP-képviselő arra szólítja fel az Európai Bizottságot: készítsen „szakpolitikát” a lesbikus, meleg, biszexuális, transznemű és interszexuális (LMBTI) emberek jogainak védelmében. A probléma nem is a jelentés megírásában van, hanem abban, hogy ezt a dokumentumot a kedves európai honatyák meg is szavazták 394 igennel, 176 ellenszavazat és 72 tartózkodás mellett. Ráadásul nemcsak az általunk jól ismert baloldali és liberális, valamint zöldpárti képviselők szavaztak igennel – akik amúgy is mindent megtesznek a keresztyén értékek lábball tiprása érdekében –, hanem több keresztyéndemokrata honatyá is.

A jelentés szerint központilag kell kötelezni a tagállamokat, hogy az egészséges nemi irányultsággal egyenrangúnak ismerjék el a homoszexualitást és más szexuális devianciákat, és erre neveljék a jövő nemzedékeit is. Ugyanakkor a hatóságoknak engedélyezniük kell, mi több, támogatniuk az LMBTI-személyek felvonulásait. A törvényeket is át kell alakítani, oly módon, hogy azok az egyenműiek házasságát, a gyerekek örökbefogadását engedélyezzék.

A jelentés kitér arra is, hogy *támogatni kell az LMBTI-szervezetek eseményeit... a fiatal LMBTI-személyek jogainak hatékony támogatása és védelme érdekében a szexuális oktatásnak az LMBTI-személyekre vonatkozó, hátrányos megkülönböztetéstől mentes tájékoztatást*

és róluk pozitív kép közvetítését magában kell foglalnia. Nem csoda, hogy Nyugat-Európa számos országában az oviban már nem szabad rózsaszínt és kéket használni, olyan játékot sem játszani, amelyben a nemek szerepe határozottan elkülönül. Jancsi és Juliskából így lesz lassacskán Jancsi és Gyuluska.

A kedves Lunacek asszonyság (vagy uraság?) még tovább megy, és kijelenti: *az unió tagállamai fontolják meg, hogyan tudnák a családjogi törvényeiket a mai változó családi mintákhoz és formákhoz igazítani, és belefoglalni azt a lehetőséget, hogy egy gyermeknek kettőnél több szülője (vagy törvényes gyámja) legyen, mivel ez megnyitná a lehetőséget a szivárványcsaládok és az LMBTI-családok elismeréséhez.*

Az Ulrike Lunacek asszonyság (vagy uraság?) által megfogalmazott dokumentum életbe ültetése alapján egy kisebbség – amelynek szokásait a múlt században még perverznek,

tagjait pedig betegnek nyilvánították – nem-sokára diktálni kezd a többségnek. Sőt, arra akarja kényszeríteni az egészséges többséget, hogy magasztalja és élvezettel nézze, mi több, támogassa azt, amit utálatosnak tart. Ráadásul mindazokat, akik ezzel nem értenek egyet, elítéli. S ez már több a soknál. De még a soknál is. Mert eljutunk a deviancia diktatúrájához.

Noha román és magyar (keresztyéndemokrata) képviselő is volt, aki a Lunacek-jelentés alkalmával igennel szavazott, itt Kelet-Európában egyelőre még távol állunk attól az önpusztító, a másság tiszteletét torzított formában értelmező, erkölcsi fertőben fetregő világtól, amely a dekadens Nyugatot jellemzi. Ám ha a civil szervezetek, egyházak nem lépnek fel erőteljesen e gyomorforogató liberális terrorizmus ellen, ha a vasfüggöny helyett nem húzunk fel erkölcsi függönyt, akkor hamarosan mi is a civilizáció legsötétebb mélységeibe kerülünk.

Wass Albert

Vigasztaló levél, magyarok földjére

Jézus zsidó volt és zsidók voltak kik fölszögezték a keresztre.
De Isten-voltát reánk hagyta emberséges emberekre.

Bár latroké ma a világ,
s annak minden rablott pénze:
sem az arany, sem az ezüst
nem váltható békességre!

Zűrzavar van ma a földön,
istentelen lopás, csalás.
De akik ezt reánk hozták:
azok számára nincs maradás!

Gonosz a gonoszság bére,
ki szemetet vet: gázt arat.
Elpusztul mind aki hitvány,
csak a becsületes marad.

Mert a derék embert Isten őrzi,
s Ő bünteti a bűnösöket!
Bár Isten malma lassan őröl,
de felőrli a szemetet!

S lesz Krisztusban békessége
annak, kinek lelke tiszta,
s mindaz, ami rossz volt s elmúlt,
nem tér többé soha vissza.

Szeretet s nem gyűlölködés,
tisztesség és nem csalás:
a magvető munkájára
ez hoz csupán jó aratást!

Tanulj ember, tanulj magyar,
az élet ma iskola!
Ki szeretetből levizsgázik,
annak lesz csak jó sora!

A hitványat, mint a pelyvát
jóféle szél tova fújja,
míg az igazat megőrzi
az Úristen akarata.

Egyszerű kis versikémet
vidd el jó szél szép hazámba,
hogy aki szavát megérti,
legyen annak vigaszára!

Téglajegyekkel a bonyhai Bethlen-kastélyért

Bethlen Fruzsina grófnő néhány évvel ezelőtt az Erdélyi Református Egyházkerületnek adományozta a bonyhai kastélyt, amelyet a grófi család visszaigényelt a román államtól. A kastélyt – amelyhez területek és erdők is tartoznak – a kerület vezetősége használatba adta a nőszövetségnek.

Az egyház 2011-ben újította fel a bonyhai Bethlen-kastély tetőszerkezetét, a további felújítás azonban várat magára. Az Erdélyi Református Egyházkerület Nőszövetségének elnöke, **Borsos Melinda** elmondta: jelenleg téglajegyek árusításával szeretnének pénzalapot gyűjteni, ugyanakkor megrendelték az előtanulmányt, amely az első lépés a kastély teljes felújításához szükséges külföldi pályázatok elnyeréséhez.

„A bonyhai Bethlen-kastély a magyar és az erdélyi épített örökségünk szerves része, így meggyőződésünk, hogy Erdélyben, de a hatá-

rokon túlról is támogatni fogják felújítását. Bár még a rendeltetéséről nem született végleges döntés, az bizonyos, hogy szociális jellege is lesz. Ezért hisszük, hogy nemcsak reformátusok, hanem minden magyar bekapcsolódik kezdeményezésünkbe. A téglajegyeket egyelőre Erdélyben népszerűsítjük, az ezzel megbízott személy Csáky Józsefné Páter Gyöngyvér, akinél telefonon, a 0749-260887-es számon vagy e-mailben a patergy@gmail.com címen lehet érdeklődni. Tőle lehet téglajegyeket rendelni, valamint ezeket személyesen is meg lehet vásárolni az esperesi hivataloknál” – magyarázta Borsos Melinda. A nőszövetség elnöke nemrég a helyszínen járt, hogy újra felmérje a helyzetet, egyeztetett a helyi polgármesteri hivatal képviselőivel és a református lelkésszel is. Az elnök elmondta, július 5-én kastélylátogatással egybekötött nyílt napot terveznek, amikor a nagyközönség is megcsodálhatja a hosszú évekig a község házának helyet adó, egykori Bethlen-kúriát.

Életképtelen szórvány Csíkban

Február elsejei hatállyal elveszítette önállóságát a felcsíki szórványgyülekezet. A pasztorációs munkát ezután a Csíkszeredai Egyházközség két lelkipásztora látja el, akikhez ösztől egy harmadik is csatlakozik. A lépést a szórvány pénzügyi ellehetetlenülése tette szükségessé.

A felcsíki református szórványegyházközség valamikor Csíkszeredához tartozott. Hajdanán a megyeszékhely volt a központjuk nemcsak a csíki régió reformátusainak, hanem például a bákói gyülekezetek is idetartoztak. A második világháború utáni időszakban az egyes részek folyamatosan leszakadtak és önállósultak. Felcsík a legkésőbbben szakadt ki a Csíkszeredai Egyházközségből, 1979-ben önállósult.

A felcsíki rész önállósodásához nagymértékben hozzájárult Balánbánya iparosodása

és fejlődése, amikor a bányászat még virágkorát élte, hiszen rengetegen költöztek a kisvárosba, köztük reformátusok is. A központ akkoriban azért került Madéfalvára, mert földrajzilag az számított a középpontnak. A településen saját ingatlant vásárolt az egyházközség, Balánbányán pedig a kilencvenes évek elején templomot is építettek.

A drasztikus változást a balánbányai bányának a bezárása okozta, hiszen emiatt sokan elköltöztek a településről. Az önállósodás éveiben négyszáz körül volt a hívek száma, a jelenlegi egyházi nyilvántartás szerint a felcsíki szórványban lakó reformátusok száma nem haladja meg a 250-et. Mintegy 110 hívő Balánbányán lakik, a többi húsz településen szétszóródva éli mindennapjait. Éppen ezért nincs közösségi szellem, és kialakult egyházi, vallási hagyományok sincsenek. A megyeszékhelyhez való visszacsatolás gondolata különben a szórványgyülekezet anyagi hanyatlása miatt született meg.

Kettős könyvbemutató

Kettős könyvbemutatót tartottak a Protestáns Teológiai Intézet dísztermében. A házigazdák nevében **Kiss Jenő** teológiai tanár köszöntötte az egybegyűlteket. Szép Eduárd *Tartsatok azért bűnbánatot* című könyvét **Jenei Tamás** belmissziói előadó méltatta. Elmondta, a kötet azért különleges, mert amint címe is jelzi, bűnbánati hetekre írt prédikációkat tartalmaz. „Ha az egyház gyógyítani akar, akkor ezek a könyvek az eszközök hozzá, az igehirdetéssel történő gyógyítás pedig eredményes.”

Lőrincz István lelkipásztor rendszeres szerzője az Üzenet *Mannás kosár* rovatának, népi teológiát művel, mindenki számára érthető és olvasható igemagyarázatokat közöl – mondta **Somogyi Botond**, aki a marosvásárhelyi lelkipásztor nagy sikernek örvendő *Istennel kezdeni* című könyvét mutatta be. „Lelki felüdülés ez a sok érdekes olvasmány, amelyeket a bibliórakokra való felkészülés során is használni lehet” – hangzott el a méltatás során. **Lőrincz István** elmondta, a népi teológiát Molnár János teológiai tanár biztatására kezdte el gyakorolni, de Hollandiában is sokat tanult, hiszen ott nagyon népszerű a műfaj.

Szép Eduárd beresztelki lelkipásztor az ige olvasásában a rendszerességet és a sorozatok fontosságát hangsúlyozta. Nem kényünk-kedvünk szerint kell az igéket olvasni, sokkal áldásosabb, ha sorozatban olvassuk azokat – hangsúlyozta a szerző. Elmondta, a bűnbánati héten ő maga is sorozatokban szokta a példázatokat, történeteket olvasni, így készül az igehirdetésekre.

A híveket azonban az egyház nem hagyja magára: ösztől segédlelkész érkezik a Csíkszeredai Egyházközségbe, ahol két lelkipásztor szolgál. Ők hárman fogják pásztorolni a csíkszeredai híveket, valamint a felcsíki gyülekezeteket. Az egyházkerület stratégiája szerint erős missziós központokat kell létrehozni, és ezekhez az anyaegyházakhoz kell csatolni azon szórvány-egyházközségeket, peremvidékeket, amelyek gyülekezeti élete anyagi vagy más tekintetben ellehetetlenül.

ISSN-1223-8848

Kórházlelkészek Erdélyben

Kolozsvár

Buzogány Emese, Megyei Sürgősségi Klinika
Elérhetőség:
e-mail: buzoganyemese@gmail.com,
tel.: 0740/368 663

Balogh Gyöngyi, Onkológia
Elérhetőség:
gybalogh@gmail.com,
tel.: 0740/295 770

Brassó

Magyari János, Megyei Kórház
Elérhetőség:
e-mail: magyariioan@yahoo.com,
tel.: 0721/564 553

Marosvásárhely

Lakatos Gabriella, Megyei Kórház
Elérhetőség:
e-mail: lakatos.gabriella@gmail.com,
tel.: 0746/091 941

Kóródi Csaba, Megyei Kórház

Elérhetőség:
e-mail: csabakorodi@gmail.com,
tel.: 0723/331 317

Szászrégen

Szép Ildikó, Városi Kórház
Elérhetőség:
e-mail: szep.eduard@yahoo.com,
tel.: 0726/529 977

Bánffyhunяд

Lukács Margit, Városi Kórház
Elérhetőség:
e-mail: lukacsmanyika@yahoo.com,
tel.: 0724/056 691

Sepsiszentgyörgy

Orbán Edit, Megyei Kórház
Elérhetőség:
e-mail: njanos23@yahoo.com,
tel.: 0788/099 739

ÜZENET

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400079 Kolozsvár

Király utca (str. I. C. Brătianu) 51. sz.

Telefon: 0731 019404

Drótposta: uzenet@reformatus.ro

Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem őrünk meg

és nem küldünk vissza.

A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül

a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Készült az Erdélyi Református

Egyházkerület

Misztótfalusi Kis Miklós

Sajtóközpontjának nyomdájában.

Felelős vezető: Dávid Zoltán

Olasz szerkesztő: Sztranyiczki Mihály

Műszaki szerkesztő: Bálint Lajos

Tördelés: Czirmay Ágnes

